

Πιττηδεύονται τὸν παλληκαρᾶν, εἰς τὸ βλέμμα, εἰς τὸ μούσκακι, εἰς τὸ βᾶδισμα, εἰς τὴν ὀμιλίαν, τοὺς λογους τοῦ στρατηγοῦ Οὐέλσελέν περι τοῦ αρχηγοῦ τῆς ταξιαρχίας, ἥτις κυρίως ὑπέστη τὴν ὁρμὴν τῆς μάχης ἐν Τελέλ Κεδίρ, τοῦ μηχανικοῦ Γράχαμ: «Ὁ ἀρχαῖος φίλος μου, εἶπε, συνεννοῖ ἀνδρίαν λέοντος μετὰ μετριοφροσύνης κορασίου».

Η ΕΝ ΛΑΥΡΙΩ ΑΠΕΡΓΙΑ

Λαύριον, 8 Δεκεμβρίου.

[ΕΚΤΑΚΤΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ]

Δὲν σᾶς ἀπήντησα τηλεγραφικῶς θεωρήσας τοῦτο περιτόν, καθ' ὅσον τὰ τῆς ἀπεργίας δὲν εἶχον μεγάλην σπουδαιότητα· τῶντι τὴν 2 μ.μ. οἱ ἐν τοῖς φρέασιν τῆς Γαλλικῆς Ἑταιρίας ἐργαζόμενοι ἐργάται, περὶ τοὺς 300 περίπου, ἤρνήθησαν νὰ κατέλθωσιν εἰς τὰ φρέατα καὶ ἐξακολουθήσουν τὴν ἐργασίαν των αἰτοῦντες αὐξήσιν ἡμερομισθίων. Ἐφ' ᾧ συνῆλθον εἰς Καμάριζαν καὶ ἤρξαντο νὰ θύωσιν εἰς τὸν Βάχχον συνοδεύοντες τὰς δεήσεις των, οἱ μὲν Ἰταλοὶ διὰ διαφόρων μουσικῶν ὀργάνων ἀμφιβόλου ὀνόματος, οἱ Κρητικοὶ μὲ τὴν λύρα τους καὶ τὸν χορόν τους καὶ οἱ Μήλιοι μὲ τὸν ἀσκὸν (γκάϊδα) καὶ οὕτω διήρχοντο τὰς ὥρας των εὐθυμούντες χωρὶς νὰ ἐνοχλήσωσιν ἢ ἀπειλήσωσιν τινά.

Οἱ διευθύνοντες τὰς ἐργασίας τῆς Γαλλικῆς Ἑταιρίας ἐδοκίμασαν νὰ τοὺς ἐπαναφέρουν εἰς τὰς ἐργασίας των, ἀλλ' ἐστάθη ἀδύνατον· τότε κατέφυγον εἰς τὰς ἐνταῦθα ἀρχάς καὶ ἐπὶ τούτῳ μετέβη πρῶτον ὁ ὑπαστυνόμος καὶ κατόπιν ὁ ὑπομοίραρχος· φαίνεται ὅμως ὅτι οἱ ὑπάλληλοι τῆς Γαλλικῆς Ἑταιρίας διὰ νὰ δώσουν σοβαρὸν χαρακτῆρα εἰς τὸ πρᾶγμα τὰ ἐξόγκωσαν εἰς τὸν ἀστυνόμον καὶ ὑπομοίραρχον. Ὁ ἀστυνόμος, ἅμα τῇ μεταβάσει του εἰς Καμάριζαν, διέλυσε τοὺς συναθροισθέντας ἐργάτας· κατόπιν ἤρξατο ἀνακρίνων καὶ ἐρωτῶν κατ' ἰδίαν αὐτοὺς διὰ τί ἔπαυσαν τὴν ἐργασίαν των καὶ τί αἰτοῦσι, μαθὼν ὅμως ὅτι ζητοῦν αὐξήσιν ἡμερομισθίου παρητήθη πάσης ἀνωτέρω ἀνακρίσεως, καθ' ὅσον δὲν εἶχε συμβῇ μηδεμίᾳ ἄλλῃ ἀταξίᾳ. Τὸ ἀποτέλεσμα δὲ εἶναι ὅτι ἡ ἐταιρία τοῖς ὑπεσχέθη πληρωμὴν μείζονα καὶ οὕτω τὴν ἀμέσως ἐπομένῃν ἡμέραν ἤρξαντο τὴν ἐργασίαν των ὡς καὶ πρότερον καὶ οὐδὲν ἄλλο. Ταῦτα ἔμαθον ἐκ θετικωτάτης πηγῆς. Χθὲς μάλιστα τὸ ἑσπέρας συνεπεία τοῦ τηλεγραφήματος σᾶς ἠρώτησα τὸν ἀστυνόμον, ὅστις μοι ἀφηγήθη τὰ αὐτὰ περίπου· πᾶσαι αἱ ἄλλαι διαδόσεις εἰσὶ ἀποκρήματα, καθόσον ἐνταῦθα ἡ ἀπεργία αὕτη δὲν ἔκαμεν ἐλαχίστην ἐντύπωσιν· ἂν θέλατε, περισσοτέραν ἐντύπωσιν ἐνεποίησεν ἡ προχθὲς τὸ μεσονύκτιον γενομένη ἐκουσία ἀπαγωγὴ νεανίδος μεμνητουμενῆς, ἐγκαταλειψάσης τὸν μνηστῆρά της νὰ τρώγῃ τὴν χυλόπητα καὶ ἀκολουθησάσης τὸν ἐραστὴν της εἰς Σούνιον ὅπου ἐτέλεσαν κάτωθι τοῦ ναοῦ τῆς Σουινιάδος Ἀθηνᾶς τὸν ὕμνον των. Ἐνθυμεῖσθε, παρακαλῶ τὴν ἐκδρομὴν μας εἰς τὸ Σούνιον, τὴν μεγαλοπρεπῆ ἐκείνην θέαν καὶ τὰ συμπλέγματα τῶν διαφόρων ὀνομάτων ἐπὶ τῶν μαρμάρων; Αἱ! ἐκεῖ οἱ δύο ἐρασταὶ συνέπλεξαν ὄχι πλέον τὰ ὀνόματά των, ἀλλὰ τὰ σώματά των ἀφῆσαντες ἐπὶ τῶν μαρμάρων τῆς Σουινιάδος τὰς πορφύρας ἀναμνήσεις των.

γράφων ὑμῖν ἐκ Λαυρίου νὰ σᾶς στείλω τόσον ὀλίγα, σᾶς παραθέτω ὀλίγους ἀγαθοπολισμούς ἐκ τοῦ δρίζοντός μας.

Μεταξὺ δύο Κερατιωτῶν μὲ τὴν προχθесινὴν βροχήν.

— Αἱ Μιτροκόλια μὲ τούτῃ τῇ βροχῇ ὅτι εἶναι μὲ στὴ γῆ θὰ βγῇ. (ἐννοῶν τὰ σπαρτά.)

Ἀπάντησις. Σῶπα μὴ μοῦ τὸ λές, γιατί ἔχω θαμέναις τρεῖς γυναῖκας καὶ— ἂν βγοῦν, ἀλλοίμονον στὴ βάχη μου, μάλιστα ἀπὸ τὴν πρώτην.

Ἄλλο.

Μᾶς ἐπεσκέφθη ἐσχάτως εἰς ἐκ τῶν νεοπροβιθασθέντων ἀξιωματικῶν τῆς χωροφυλακῆς φέρων στολὴν παλίτου. Συναντήσας αὐτὸν φίλος του στενὸς τὸν συνεχάρη διὰ τὸν προβιθασμὸν καὶ συνάμα τὸν ἠρώτησε: «Πόσα ἔχεις τώρα» (ἐννοῶν τὰ γαλιόνια) Ἀπαντήσαντος ὅτι ἔχει τρία, «εὐχουμαι» τοῦ λέγει, «νὰ σὲ ἴδω καὶ μὲ τὰ τέσσαρα».

Ἄλλο.

Καθ' ἣν ὥραν ἐπρόκειτο νὰ διέλθῃ ἡ ἀμαξοστοιχία τοῦ σιδηροδρόμου ἰσόπεδον διάβασιν παρουσιάζεται ὄνος ἄνευ προστάτου, θελὼν νὰ διέλθῃ ἐγκαρσίως τὴν γραμμὴν τοῦ σιδηροδρόμου.

Ὁ φύλαξ τῆς γραμμῆς διὰ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ ἀρπάζει ἓνα λοστόν, τὸν κτυπᾷ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ ὁ ὄνος πίπτει ἄπνους.

Ἐρωτᾶται παρὰ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ σιδηροδρόμου διὰ τί ἐφάνευσεν τὸν ὄνον.

— Διὰ νὰ μὴν τὸν κόψῃ ὁ σιδηρόδρομος, ἀπεκρίθη.

Τοῦτ' αὐτὸ παθαίνουν καὶ οἱ τολμῶντες νὰ περιπατήσουν κατὰ μῆκος τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος.

Διὰ νὰ μὴν πάθουν ἀπὸ ἀμμωνίας τῶν οὐραν τοὺς πεθαίνουν μὲ τὸ φανικὸν ὀξύ.

Ῥυδρόπότης.

ΠΑΡΑ ΤΟΝ ΡΥΑΚΑ

[Σήμερον ἄρχει ἡ πώλησις ἐν τῷ Βιβλιοπωλεῖῳ τοῦ κ. Ἀντωνιάδου ἐπὶ τῆς Ὁδοῦ Ἑρμοῦ τῶν ΑἱΓΡΟΤΙΚΩΝ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ τοῦ κ. Γεωργίου Δροσίνῃ, ἐξ ὧν παρέχουμεν τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις θαλερὸν ἀπόσπασμα, ὑπὸ τὴν ἀνωτέρω ἐπιγραφὴν.]

(Σ. Σ.)

Ἐξῆλθον πολὺ πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου. Ὁ στόμαχός μου εἶχε σφοδρῶς ἐπιθυμήσει ἀπαλὸν κρέας τρυγόνος, καὶ δὲν ἠδυνάμην νὰ τῷ ἀρνηθῶ τὴν μικρὰν ταύτην χάριν. Ἐκ προηγουμένων κυνηγετικῶν κατοπτύσεων εἶχον πεισθῇ ὅτι ἐν τῇ στενοτάτῃ κοιλάδι, τῇ καλουμένῃ Βρυοάλλα, παρὰ τὸν μικρὸν ρυάκα, ὅστις βρέχει αὐτήν, ἦτο πιθανώτατον νὰ ἐπιτύχω τρυγόνας ἐρχομένας ἐκεῖ πρὸς ποτισμὸν. Μετὰ ἡμισείας ὥρας δρόμον ἤμην ὑπὸ τὰς πλατάνους τοῦ ρυάκος· ἐξέλεξα τὴν ἔχουσαν γυμνότερους κλάδους, ἵνα κάλλιον βλέπω τὰς ἐρχομένας τρυγόνας, καὶ διὰ τῆς μαχαίρας ἐκαθάρισα μικρὸν μέρος ἐντὸς τῶν πυκνῶν σχοίνων καὶ ἵδρυσά ἐκεῖ τὴν σκοπιάν μου. Ἀνέμεινα ἐπὶ μίαν ἴσως ὥραν· οὐδεμίᾳ τρυγὼν ἐφάνη. Ἄλλ' ἡ ἰδέα ὅτι αἱ τρυγόνες ποτίζονται πάντοτε μετὰ τὴν βροχήν, ἦτο δὲ λίαν πρῶτ' ἔτι, μὲ παρηγόρει. Αἶφνης ἐν τῇ σιωπῇ ἐκείνῃ, ἣν δὲν ἤρκουν ὅπως συνταράξωσιν α

Καὶ ἐπειδὴ ὡς ὁ Σχολαστικὸς ἐν-ρέπομαι πρῶτην φορὰν